

til Landbrugsudvalget. Denne Skrivelse er allerede 1 Aar gammel. I Skrivelsen anmodes der om, at Sagen maa blive forberedt rettidigt. Det forekommer mig, at det staaende Landbrugsudvalg netop ikke har gjort dette, men i høj Grad forpasset sin Tid, ikke alene til Skade for sig selv og dem, Udvalget skulde repræsentere, men desværre ogsaa for hele vort Samfund. En af Grundene dertil, tror jeg, er den, at en Kornlov, naar der er Tale om delvis Ombytning, ikke alene er et Landbrugsspørgsmaal, men lige saa meget et Spørgsmaal, som med Handelen kendte Folk burde være med til at behandle og besvare. Jeg maa ogsaa beklage, at der ved Lovforslagets sene Fremkomst skabes en vis Usikkerhed paa mange Omraader. Alene den paabegyndte Kornaflevering er et godt Bevis derpaa; thi at der i disse Dage er leveret og modtaget Rug af saa ringe Beskaffenhed, at den hollandske Vægt gaar helt ned omkring 100 Pund, netop fordi man ikke har nogen gyldig Regel for Fradrag efter Kvalitetsværdi, viser, at man her er inde paa Forhold, der vil koste vort Samfund en Masse Penge og unødvendige Udgifter til Tørring, Transport og Oplagring af Korn til Fordel for den eller dem, der skyder alle samfundsmæssige Hensyn til Side.

Jeg begyndte med at sige, at det vilde blive en meget mild Ordning, som det forelagte og ændrede Forslag vilde skaffe os. Det bevises bedst ved, at der i Aar kun skal udskrives pligtmæssigt 2,2 hkg pr. 1 000 Kr.s Jordværdi, en Aflevering, som det vil være let for de allerfleste at præstere i Brødkorn, og de, der ikke selv avler Rug eller Hvede, vil komme til at levere Byg i Stedet for, hvilket ogsaa er saare naturligt. Bygget kan saa udmærket indgaa som Bestanddel i vor Rugbrødsforsyning, og det kan ogsaa komme til at spille en ikke uvæsentlig Rolle som Hjælp ved Regeringens Bestræbelser for at skaffe Befolkningen Byggryn til en rimelig Pris. Byggryn var nærmest gaaet ud som Næringsmiddel her i Danmark før Krigen, men er i de senere Aar igen kommet til Ære og Værdighed. Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om der er Overvejelser eller Arbejder i Gang for at faa denne Side af Befolkningens Ernæring løst for den kommende Tid. Det er et meget vigtigt Spørgsmaal.

Ombytningsretten for Brødkorn maa desværre ogsaa ses paa Baggrund af Lovforslagets forsinkede Fremkomst og Til-

førselsmulighederne Vest fra. Men kan den i Lovforslaget forudsatte Ombytningsregel gennemføres, er det min Overbevisning, at der er skabt en god Forudsætning for Ombytningen af Rug og Hvede ikke mindst i de Egne, hvor jeg er bosiddende, og hvorfra man maaske oftest har hørt Klager over, at Rugen var daarlig — de magre Egne med væsentlig smaa og middelsmaa Brug, — saaledes at de ikke vil komme til at føle Afsavnet af det Brødkorn, de har fremstillet. Naar jeg nævnede, at der fra de vestjyske Egne var klaget, og Klagerne ofte gjaldt Prisen, saa var det kun noget, man fik lagt i Munden, thi Sandheden er den, at Prisen slet ingen Rolle spiller i Sammenligning med Afsavnet. I de Egne, hvor man kun er vant til at købe og ikke sælge Korn, er det selvfølgelig Afsavnet, der er det generende. Jeg skal her kun nævne de Tal for Aflevering af Kornmængder, jeg kender fra Ringkøbing Amt, Landets største Amt. Først skal jeg dog oplyse, at vi derovre allerede fra den første Sæson, 1914—15, havde organiseret hele Opkøbet af Korn gennem Amtet og maaske af den Grund fik forholdvis meget Korn frem. I 1914—15 købtes i Ringkøbing Amt 18 000 Tdr. Korn, i 1915—16 ca. 35 000 Tønder, i 1916—17 125 000 Tønder, og i de to sidste Aar, de to Aar, hvor man har haft en Kornlov, der virkelig gik til Bunds, er der affeверet ca. 200 000 Tdr. aarlig. Disse Tal taler ganske vist ogsaa et andet Sprog, men man kan ikke sige, at de indeholder nogen Understrøgning af den Paastand, som blev fremsat i det andet Ting af det ærede Medlem fra Sæby, at Jordens Ydeevne er gaaet stærkt tilbage, noget, jeg for øvrigt kan give ham Ret i, men det er en Følge af, at Gødningstilførslerne er blevet knappe. I 1914—15 var der Opfødringsforbud og Afleveringspligt underforstaaet, og da fik man 18 000 Tdr. Korn, i det næste Aar 35 000 og i det tredje Aar 125 000 Tønder og endelig i de to sidste Aar 200 000 aarlig. Det tyder ikke paa, at man kan undvære en Ligning.

Selve Lovforslagets Enkeltheder vil jeg ikke komme nærmere ind paa, da der er bebudet Udvalgsbehandling. Men det forekommer mig, at det er en alt for lempelig Form for Aflevering, der i § 13 fastsættes for de Jordbrugere, der ikke har opfyldt deres Afleveringspligt efter Kornloven af 20. Marts 1918. Hvorledes tror man, det vilde være gaaet i den følgende Periode, hvis Krigsforholdene havde nødvendiggjort en Aflevering ligesom de fore-